

Митрополит Јоаникије на празник Светих царских мученика Романових служио у манастиру Рустово

Данас је у манастиру Рустово у Паштровићима прослављена слава храма Светих царских мученика Романових.

Свету Литургију је служио Његово високопреосвештенство Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски господин Јоаникије уз саслужење: протосинђела Јустина (Мреновића) и Климента (Бољевића), протојереја Драгослава Ракића, Слободана Лукића и Александра Лекића, јеромонаха Филотеја (Марковића) и Гаврила (Штрбца), јерођакона Теодора (Шљиванчанина) и уз учешће сестара монахиња и вјерног народа.

На крају Свете Литургије освештани су славски приноси и преломљен је славски колач.

Архипастирским словом по отпусту Литургије, сабраном свештенству, монаштву и вјерном народу, обратио се Високопреосвећени Митрополит

Јоаникије.

Говорећи о вјери Светих апостола Христових, који су "искупитељно и спасоносно страдање Христово и Његову побједу над смрћу" проповједали по цијелом свијету, Митрополит је рекао да су Свети апостоли ту вјеру "запечатали својом крвљу и своје главе дали за Господа Исуса Христа", те нагласио да је права, истинска љубав, једино она која је спремна на жртву.

"То је вјера која је испуњена Божијом љубављу и Божијом силом. То је вјера која је спремна да се жртвује. То је љубав која је спремна да принесе свој живот за ближње своје. То је права истинита љубав! Морамо знати сви, а нарочито млади, да је једино права истинска љубав она која је спремна на жртву, а она која остаје само на ријечима и на плитким шареним лажима, ту нема праве љубави. Она љубав која је спремна да иде на жртву – то је права истинска љубав. Свети апостоли, будући испуњени Божијом љубављу и благодаћу Духа Светога и силом Божије истине, они су били спремни не само да проповједају Јеванђеље Христово, него и да посвједоче својим животом и сви су га запечатали својом мученичком крвљу осим Светога Јована Богослова."

Владика је додао да се Свети Јован Богослов, оставши једини од Светих апостола под Крстом Христовим током Његовог распећа, сараспео своме Господу, те да је "очигледно да је Божији промисао био да он и оконча овоземаљски живот другачије од осталих Светих апостола, јер се за њега говори да је био испуњен Божијом љубављу више од осталих апостола у вријеме Христове проповиједи на земљи".

Он је подсјетио да је у првим вјековима хиљаде и хиљаде хришћана мученички пострадао за свету вјеру православну и поучио да се мученичко страдање хришћана првих вјекова није посматрало само кроз призму њихове спремности на страдање Христа ради, већ и као сјеме из којег ће нићи нови богати плод.

"У првим временима када су говорили о мученицима нису говорили само о онима који трпе страдања и спремни су да иду на жртву и на смрт за Христа Господа, да се сједине са Христом Господом, да се уподобе Његовој смрти на Крсту, него се говорило о мученицима као онима који устројавају Цркву Божију – утемељују је. Као о највећим дјелатељима на Њиви Господњој, јер крв Светих мученика је сјеме из којег се рађају нови хришћани. Тако су они говорили и тако су вјеровали.", казао је Митрополит Јоаникије и додао да је та и таква вјера једноставних, простих хришћана мученика првих вјекова

”препородила безбожну, паганску, веома моћну и опаку римску империју и победила гонитеље и мучитеље”.

У наставку своје бесједе, Владика је подсјетио на свијетли и благи лик руског цара Светог Николаја Другог Романовог и страдање Свете царске породице Романових – цара Николаја, царице Александре, царевића Алексеја, великих књегиња Олге, Татјане, Марије и Анастасије, који су пострадали заједно.

Он је казао да се руски цар Николај Романов истицао својом вјером и побожношћу, благочестивошћу, ктиторским духом према православној вјери и Цркви Божијој. Подсјетио је да је када је дошло зло и тешко вријеме, вријеме великих унутрашњих немира, цар Николај жртвовао власт и на тражење многих из његове државе, предао је другима.

”Он је тим потезом показао да је спреман да иде на жртву, да жртвује и свој положај и своју земаљску славу за славу Царства небескога. И од тога момента почиње његов нови живот. Почиње његов узлазак на голготу. Без икакве заштите и без икаквог положаја, он је живио као прости, обични човјек неко вријеме, у понижењу, али у понижењу Христа ради и молећи се за свој народ и за своју отаџбину. Иако се повукао, он је заправо био и даље велики цар руски и нијесу то могли превидјети они који су то тражили од њега, па им је сметао и пресељавали су га из једнога мјеста у друго, и он је тако трпећи понижење молио се Богу”, рекао је Митрополит црногорско-приморски господин Јоаникије.

Описујући једну интересантну фотографију на којој је забиљежен цар Николај како уморан и замишљен сједи на једном пању након сјече дрва са радницима у једној од многих бујних руских шума, Митрополит је казао да иако на први поглед то одсјечено стабло које се види на на фотографији, одаје утисак великих промјена и сјече дрвета велике руске царевине и лозе Романових, далеко је јачи утисак да ће из тог коријена да израсту нове стабљике и да ће се обновити биће тог великог стабла.

”Ево видимо, послије страдања Светог цара Николаја Русија је доживјела велика искушења. Прије свега то убиство је најстрашнији злочин који се догодио у 20. вијеку. Тако је говорио наш блаженопочивши Митрополит. То убиство је извршено као сатански чин. Не само да су их побили, него су послије њихова тијела разносили, спаљивали их, премјештали, да би се затро сваки траг. Међутим, пред Богом је све више расла слава Светих мученика Романових и њихова жртва се није могла заборавити, нарочито у руској дијаспори која је била одана своме цару иако је већ био пострадао, али му је

била вјерна цијело вријеме и стално се говорило о жртви Светога цара Николаја и његове породице, али и у самој Русији је та свијест тињала дуги низ деценија. Иако је памћење о Светом цару Николају и о његовим добрим дјелима и о његовој вјери и о његовом ктиторству све више потискивано, с друге стране то памћење се на неки чудесан начин стално обнављало, све до краја 20. вијека када је Руска Црква донијела богоугодну одлуку да њих причисли лику светих и то је од великог значаја за руски народ.”

Митрополит Јоаникије је казао да је тај чин измирио Русију изнутра и успокојио је, те руски народ, који је дубоко осјећао колективну кривицу због тог страшног чина царубиства, привео покајању.

”Видимо да се Русија и руски народ који је претрпио много понижења у вријеме комунизма, да се враћа. Почео је нарочито да се враћа себи и својој држави и својој отаџбини послје проглашења Светих страсотерпаца мученика Романових.”

Владика је подсјетио на добротинства Светог цара Николаја Романовог према српском народу.

”Знали су наши преци да ће доћи до Великог рата и нијесу имали коме другоме да се обрате за заштиту од Аустроугарске, осим руској царевини, која није била спремна да уђе у још један нови рат јер је била веома исцрпљена. Имала је велике планове за свеопшту обнову, али је цар Николај рекао: [Ако дође до тога рата, можете рачунати на нашу помоћ и на нашу заштиту.] То је једна велика ријеч, једна велика одлука. То је учинио руски цар као покровитељ словенских народа и као покровитељ православља.”

”Међутим, био је још један страшнији моменат када је рат већ био ушао у завршну фазу и кад је српски народ био пред својим нестанком на албанској голготи, и кад су почели сви да га издају и напуштају, иако су тобоже били савезници, па кад је видио руски цар лицемјерје западних сила, да не извршавају своја обећања, као што су то били рекли, онда је запријетио да ће он изаћи из рата ако у року од 24 сата не крене помоћ из Европе која је била обећана српском народу. То је опет једна велика ријеч. Памтимо га, дакле, по добрим дјелима.”

Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски господин Јоаникије је истакао и велику ктиторску улогу Светог цара Николаја Романовог у православном свијету, од Русије, преко Свете Горе, Свете земље, широм Европе а и код нас. Он је подсјетио да је Свети цар Николај Романов

заједно са краљем Николом Петровићем подигао Саборни храм Светог Василија Острошког у Никшићу, "дивни и величанствени храм у граду Никшићу и тамо је данас велико славље", рекао је Митрополит.

Владика је додао да је било потпуно природно и што су сестре монахиње у манастиру Рустово, "подигле ову лијепу црквицу посвећену Светим мученицима Романовима, гдје данас прослављамо ову славу".

Митрополит Јоаникије је бесједу завршио поуком о важности обједињавања у љубави Божијој и превазилажења како је казао "малих разлика и неспоразума" од породица, преко манастира до ширих заједница.

"То ђаво сије те неспоразуме и не само да их посије, него их послије и умножава и увећава, али тамо гдје Божија љубав осјени срца православних хришћана све те ђавоље замке и подметања нестају као прах и паучина. То тако и треба да буде међу нама. Да увијек будемо у љубави Божијој и у братској љубави и слози. Амин Боже дај", закључио је Архиепископ цетињски и Митрополит црногорско-приморски господин Јоаникије.

Црква Светих царских мученика Романових у манастиру Рустово освештана је 17. јула 2006. године руком блаженопочившег Митрополит Амфилохије.

О. Б.

Фото: Жељко Драшковић

mitropolija.com